

Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνός: «Σήμερα ο θάνατος μετατρέπεται σε θρίαμβο ζωής»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Με λαμπρότητα εορτάσθηκε σε ολόκληρη την Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας η μεγάλη Θεομητορική Εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, ιδίως στους πολλούς Ενοριακούς Ναούς, στις Ιερές Μονές και τα Εξωκκλήσια που είναι αφιερωμένα στην Χάρη της.

Ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας** κ. Δαμασκηνός την Παρασκευή 15 Αυγούστου 2025 μετέβη στην Πλαγιά Βονίτσης, όπου στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία.

Σε όλους τους Ιερούς Ναούς και τις Ιερές Μονές της Ιεράς Μητροπόλεως οι Ιερείς ανέγνωσαν την Ποιμαντορική Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Δαμασκηνού για την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου που ακολουθεί:

«Ζωής υπάρξασα τέμενος, ζωής τῆς αἰδίου τετύχηκας, διὰ θανάτου γάρ, πρὸς τὴν

ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον». (Τροπ. στ' ὠδῆς τῆς Ἑορτῆς).

Ἡμέρα ἐόρτιος και πανευφρόσυνος ἀνέτειλε σήμερα! Ἡμέρα θεομητορική, διότι κεντρικό πρόσωπο τιμῆς και σεβασμοῦ εἶναι το πρόσωπο της Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου! Ἡμέρα Παναγιοσκεπάστη εἶναι ἡ σημερινή, καθὼς τα πρωτεία κατέχει ἡ Παναγία μας, ἡ Μητέρα ολόκληρης της ἀνθρωπότητος! Και ο πεπερασμένος νους μας πρεσεγγίζει τὴν ἱερὴ της ὑπαρξὴ και κυρίως στο γεγονός της Κοιμήσεώς της και της «εἰς Ουρανοὺς μεταστάσεώς της». Πὼς γίνεται σήμερα να πανηγυρίζουμε τὸν θάνατό της; Πὼς γίνεται ο δικός της χωρισμός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους να μετατρέπεται σε μια γιορτὴ χαράς και θριάμβου; Δεν εἶναι σχῆμα οξύμωρο ἡ Κοίμησις της Θεοτόκου να μεταβάλλεται σε μια λαμπρὴ πανήγυρη ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρον της οἰκουμένης;

Και ἡ ἀπάντησις βρίσκεται στο ὅτι «δια θανάτου γαρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἡ τὴν ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον». Πράγματι, τιμούμε σήμερα μια εορτὴ χαρμόσυνη, διότι αὐτὴ που κοιμήθηκε εἶναι ἡ Μητέρα της Ζωῆς και μέσω του θανάτου της πορεύεται πρὸς τὴν ὄντως Ζωή. Ἡ Παναγία μας συνέλαβε, κυοφόρησε, γέννησε και γαλακτοτρόφησε τὴν ἴδια τὴν Ζωή, τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν «Κύριο και Δεσπότη» της ζωῆς μας. Χαρακτηριστικὰ ο ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης θα γράψει: «Ἀρχὴ ζωῆς εἶναι τὸ σῶμα της Θεοτόκου καθὼς δέχτηκε ἐντός του τὸ πλήρωμα της θεότητος, που εἶναι ἀρχὴ και αἰτία της ζωῆς, τὸ μεγάλης ἀξίας κειμήλιο της παρθενίας, ο ἀνώτερος ουρανός, ο θησαυρός που πάνω ἀπὸ κάθε λογικὴ εἶναι ἀφθαρτος, τὸ ἐπίγειο παλάτι του ουράνιου Βασιλέως» (PG 97, 1081bc).

Μέσα ἀπὸ τὸ ἐπίγειο πέρασμά της κατέστη «ἡ ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας». Και πὼς να μὴν ἀναδεικνύεται ἡ ζωὴ της σε μυστικὴ εὐχαρίστησι, σε υπέρτατη γλυκύτητα και σε πνευματικὴ ευφροσύνη, ὅταν στα παρθενικά της σπλάχνα ἐννέα ολόκληρους μῆνες κυοφοροῦσε τὴν «Ζωὴ του κόσμου»; Πὼς να μὴν καθίσταται ἡ «Χώρα του Ἀχωρήτου», ὅταν στὴν ἀγνὴ κοιλία της χώρεσε ο «Ἀχώρητος παντί», κατοίκησε «ἡ Χώρα των Ζώντων»; Γι' αὐτό και στα πρόσωπα της Παναγίας και του Χριστοῦ συγκεφαλαιώνεται τὸ «μυστήριον της εὐσεβείας» (Α' Τιμ. γ',16), ἐφ' ὅσον δεν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ μυστήριον της «Χώρας του Ἀχωρήτου» και της «Χώρας των Ζώντων».

Ἡ ἐνδοξωτέρα των Ἀρχαγγελικῶν δυνάμεων και τιμιωτέρα πάσης της κτίσεως ἐγίνε τὸ πρότυπο της «ἐν Χριστῷ ζωῆς». Με τα χαρίσματά της και τις ἀρετές της ἀνοίξε τὸν δρόμο για τὴν λυτρωτικὴ πορεία ὅλου του ἀνθρώπινου γένους. Ο ἅγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς σ' ἓναν περίφημο λόγο του «Εἰς τὴν Κοίμησις της Θεοτόκου» θα τονίσει μεταξὺ των ἄλλων: «Ἡ Θεομήτωρ εἶναι ο τόπος ὅλων των χαρίτων και πλήρωμα κάθε καλοκαγαθίας και εἰκόνα κάθε ἀγαθοῦ και χρηστότητος, αφοῦ εἶναι

η μόνη που αξιώθηκε όλα τα χαρίσματα του Πνεύματος και μάλιστα η μόνη που έλαβε παράδοξα στα σπλάχνα της εκείνον στον οποίο βρίσκονται οι θησαυροί όλων των χαρισμάτων» (Ε.Π.Ε. 10,453). Συνεπώς δεν παύει στους αιώνες των αιώνων ν' αποτελεί το ένσαρκο παράδειγμα της γνήσιας πνευματικής ζωής για όλο το πλήρωμα των χριστιανών.

Έκπληκτος ο ιερός υμνογράφος θα αναρωτηθεί: «Ω Παρθένε, καθώς σε βλέπω να βρίσκεσαι κεκοιμημένη στην κλίνη, εσύ που είσαι η ζωή όλων μας εκπλήττομαι αφού σε εσένα εσκήνωσε η μέλλουσα ζωή». (Στιχ. Ιδιόμελο πλ. Β', Βύζαντος). Και ενώ η Παρθένος Μαριάμ περνάει το κατώφλι του θανάτου, «τάφος και νέκρωσις ουκ εκράτησεν», αλλά ως η Μητέρα της Ζωής μεταβαίνει στην αιώνια μακαριότητα. Δικαιολογημένα ο σοφός ελληνικός λαός ονομάζει την σημερινή λαμπρά πανήγυρη ως το «Πάσχα του καλοκαιριού», αφού η Κοίμηση της Θεοτόκου δεν ήταν θάνατος, αλλά μετάσταση στον Ουρανό κοντά στον Υιό της. Η Θεοτόκος Μαρία από την πρόσκαιρη ζωή του κόσμου αυτού μετέρχεται στην αληκτη ζωή. Μπορεί το «θεοδόχο» και «ακραιφνέστατο» σώμα της να υφίσταται την επίγεια τελείωση, όμως μετά από τρεις ημέρες διαπιστώνεται η «επουράνια μετάθεσή του». Ως εκ τούτου και ο σωματικός της θάνατος χαρακτηρίζεται ως «ζωηφόρος» καθώς και μετά από αυτόν η Κυρία Θεοτόκος ζει και σπεύδει διαρκώς να διασώσει τα τέκνα του Υιού της.

Μπορεί να αναχώρησε σωματικά, αλλά συνεχίζει και μετά θάνατον εκ δεξιών του Κυρίου να πρεσβεύει ακατάπαυστα για όλους τους ανθρώπους. Τόσο κατά την, επί γης, διαδρομή της, όσο και μετά την Κοίμησή της στέκεται ως ο συμπαραστάτης δίπλα σε κάθε αγωνιζόμενο πιστό. Ενδιαφέρεται για την επίλυση των ποικίλων προβλημάτων του. Θεραπεύει τα ψυχικά του νοσήματα. Ιατρεύει τις σωματικές του ασθένειες. Τον παραμυθεί στην θλίψη του για την απώλεια δικών του προσώπων. Τον παρηγορεί στον πόνο του για τις, πάσης φύσεως, δοκιμασίες του. Τον συντροφεύει στην μοναξιά του. Τον ελεεί στην δύσκολη ώρα της ανάγκης. Ακόμη τον ενδυναμώνει στην έσχατη στιγμή της απογνώσεως. Άρα, είναι πάντοτε μοναδικό και ανεξίτηλο το θεομητορικό έργο στην ανθρώπινη ζωή.

Εορτάζοντας την «Πάνσεπτο Κοίμησή της» και την «εις Ουρανούς μετάστασή της» οφείλουμε να είμαστε γεμάτοι από ανεκλάλητη χαρά για την μητέρα του Θεού, την πηγή της σωτηρίας, την αιτία της, των πάντων, θεώσεως. Έχουμε χρέος να κατανοήσουμε πως η Παναγία μας είναι «η ελπίδα των απελπισμένων, η χαρά των πικραμένων, το ραβδί των τυφλών, η άγκυρα των θαλασσοδαρμένων, η μάνα των ορφανεμένων» και γενικότερα η καταφυγή των χριστιανών. Μπορεί να ζούμε στην εποχή της αυτονομίας και της ατομοκρατίας, όμως το σταθερό πνευματικό ορόσημο είναι το πρόσωπο της Θεοτόκου. Τίποτε δεν μπορεί να υποκαταστήσει

την φιλοστοργία της, την πρεσβευτική της δύναμη στο Θεό, μα πάνω απ' όλα την πνευματική της διεισδυτικότητα στις ανθρώπινες ψυχές.

Η Παναγία είναι το πνευματικό στολίδι της Ορθοδοξίας, απ' του οποίου την ομορφιά πρέπει πάντοτε να σαγηνευόμαστε και να εμπνεόμαστε στον καθημερινό στίβο της ζωής μας. Και εμείς σήμερα μαζί με τον ποιητή ας της αναπέμψουμε την δέηση: «Γλυκιά Μητέρα των θλιμμένων δος στις ψυχές των πονεμένων και στήριγμα των χριστιανών λίγη δροσιά των ουρανών».

Χρόνια Πολλά, ευλογημένα και Παναγιосκέπαστα!

Περισσότερες φωτογραφίες [ΕΔΩ](#)